

Arrest

nr. 288 813 van 11 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2020.

1.2. Op 10 december 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 2 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Seedkhel, in het district Khewa van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in augustus 2019. U bezocht daar ook gedurende vier jaar de school, tot uw financiële situatie verslechterde na de dood van uw vader vier of vijf jaar voor uw vertrek. U bezocht de moskeeschool, geleid door N., van uw kindertijd tot uw vertrek. Daarnaast bezocht u aanvullend nog de religieuze privéschool van S. G. in Aborzo gedurende negen maanden tot een jaar. Naast uw scholing werkte u op uw velden en was u verantwoordelijk voor de zorg van jullie koe.

Anderhalve maand voor uw vertrek werd J., de imam van de moskee, ontvoerd en nadat hij een maand later werd vrijgelaten, verklaarde hij ontvoerd te zijn geweest door Daesh, een organisatie die u op dat punt niet kende. J.'s broer, die in de provincie Kunar woonde en voor de Taliban werkte, kwam na J.'s vrijlating naar jullie dorp, waarop J. zelf naar Kunar verhuisde, zijn oorspronkelijke woonplaats. De broer van J. kwam naar jullie huis, waar hij aan uw moeder vroeg waar u was. Zij antwoordde dat u niet thuis was, waarop J.'s broer antwoordde dat hij de volgende avond zou terugkeren en dat u dan thuis moest zijn. De broer van J. kwam echter niet terug de volgende dag.

Eén van uw klasgenoten bij S. G., S., werd de volgende dag ontvoerd, en u en uw medestudenten bleken verdacht te worden van de ontvoering van J.. Toen u dat ontdekte, vertrok u naar het huis van uw maternale oom in Lamatak.

De volgende dag vertrok u reeds van bij uw oom omdat uw broer en oom zeiden dat uw leven in gevaar was. U verbleef twee nachten in het huis van uw maternale tante, waarna u terug een nacht bij uw oom doorbracht voor u vertrok. Toen u in Griekenland was, kreeg u te horen dat de broer van J. terug naar uw huis was gegaan terwijl u in Turkije was en weer naar u vroeg. Toen uw moeder zei dat u niet thuis was, sloeg hij haar, schoot uw broer dood en zei dat hij uw huis in brand ging steken als straf omdat u had meegewerkt aan de ontvoering van J..

U verliet Afghanistan uit vrees voor vervolging door de broer van J. en ook uit angst voor S. G..

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk naar België, waar u op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland bracht u een jaar door.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies neer van uw eigen taskara en van de taskara's van uw zus en moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest dat de broer van J. u wil vervolgen voor uw veronderstelde rol bij diens ontvoering. Ook vreest u S. G.. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste zijn de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdig aan de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste interview na aankomst in België als minderjarige. Ten eerste vermeldde u tijdens uw eerste interview in België helemaal niets over uw problemen met de Taliban (Fiche

Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling (NBMV)), wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud wijt aan de beperkte tijd die u toen had (CGVS p. 19). U haalt uw problemen met de Taliban tijdens uw persoonlijk onderhoud echter aan als de kern van uw problemen, waardoor het niet geloofwaardig is dat u deze niet zou vermelden tijdens uw eerste interview. Voor J. en zijn broer geldt hetzelfde: ook hen vermeldde u niet tijdens uw eerste interview; tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldt u dat u niet over hen bevraagd werd (CGVS p. 19). Ook zij vormen deel van de kern van uw problemen, en dus is het bijgevolg allerminst aannemelijk dat u hen niet zou vermelden.

Ten tweede verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u A. nooit gezien had en dat hij de zoon van S. G. was die voor Daesh werkte (CGVS p. 13). Tijdens uw eerste interview verklaarde u daarentegen dat hij uw beste vriend was en dat hij u wilde rekruteren voor Daesh (NBMV). U ontkent dit nu (CGVS p. 18-19). Ten derde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u geen problemen ondervond met de autoriteiten in Afghanistan (CGVS p. 18), terwijl u tijdens uw eerste interview verklaarde dat de autoriteiten u lastigvielen omdat uw beste vriend bij Daesh zat (NBMV). Ook deze uitspraak ontkent u (CGVS p. 19).

Uit deze elementen blijkt dat u tijdens uw eerste interview eigenlijk enkel problemen opgaf waarvan u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u ze niet hebt en dat u niets verklaarde over de problemen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel zegt te hebben. Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde ondergraaft de geloofwaardigheid van de volledigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede zijn uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig aan de verklaringen die u aflegde op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ten eerste verklaarde u op die vragenlijst dat u problemen had met Daesh omdat zij wilden dat u met hen samenwerkte, wat u niet wou (CGVS Vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u dat dit het geval was en zelfs dat u dit verklaarde (CGVS p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u ten tweede aan dat u niet weet wat er met S. gebeurde na zijn vermissing (CGVS p. 18). Op de DVZ gaf u echter aan dat hij geslagen werd (CGVS Vragenlijst), wat u nu ontkent (CGVS p. 18). Ten derde verklaarde u op de vragenlijst dat de broer van J. twee maal langskwam bij u thuis. Na uw vertrek hoorde u dat hij nog eens langs was gekomen (CGVS Vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat de broer van J. slechts één keer langskwam terwijl u in Afghanistan was, en dat u pas in Turkije hoorde over de tweede keer (CGVS p. 11). Ten vierde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de broer van J. ermee dreigde dat hij uw huis zou verbranden (CGVS p. 11). Op de vragenlijst gaf u daarentegen aan dat uw huis wel degelijk verbrand werd (CGVS Vragenlijst). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder, en dat op fundamentele wijze.

Ten derde weet u uw verklaringen over uw vervolging door de broer van J. hoe dan ook niet aannemelijk te maken. U verklaart ten eerste dat hij u verdacht van zijn ontvoering omdat u les volgde van S. G., die J. in de eerste plaats verdacht (CGVS p. 16-17). Dit is echter maar een zeer smalle basis voor zo'n verdenking, als u niet deelnam aan zijn ontvoering kan hij u namelijk niet gezien hebben tijdens de ontvoering. U verklaart nergens anders in Afghanistan tijd doorgebracht te hebben, waardoor u dus ook de hele tijd tijdens zijn ontvoering in het dorp moet zijn geweest, waar anderen u konden zien. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat hij zou denken dat u rechtstreeks betrokken was bij zijn ontvoering. Aangezien dit de basis is van al uw problemen, ondergraaft dat de geloofwaardigheid van die andere problemen danig. Ten tweede weet u uw verklaringen niet aannemelijk te maken dat de broer van J. intens naar u op zoek was. U verklaart dat de broer van J. bij zijn eerste bezoek aan uw moeder zei dat hij de volgende avond zou terugkomen om u te komen halen (CGVS p. 11). Hij daagde echter niet op de volgende avond en verscheen pas terug toen u zich al in Turkije bevond (CGVS p. 17-18), wat er niet op wijst dat u een belangrijke prioriteit vormde voor hem. Uw verklaringen over dat tweede bezoek zijn trouwens bloot en enkel gebaseerd op wat uw moeder u vertelde (CGVS p.). Deze elementen samen zorgen ervoor dat u uw verklaringen over uw vervolging door de broer van J. niet aannemelijk weet te maken.

Ten vierde weet u uw verklaringen over uw angst voor S. G. evenmin aannemelijk te maken. U verklaart bang voor hem te zijn omdat hij onschuldigen vermoordde en mensen die voor de overheid werken, maar u verklaart dat hij u nooit ergens van beschuldigde of bedreigde (CGVS p. 19). Bijgevolg lijkt u geen reden te hebben om hem te vrezen.

Ten vijfde zijn ook uw verklaringen over uw reisweg tijdens uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u vertrok in 2019, wanneer het koud was (CGVS p. 5). In uw verklaring bij de DVZ gaf u echter aan dat u veertien maanden voor uw

verzoek om internationale bescherming vertrok uit Afghanistan (DVZ Verklaring p. 12), wat dus overeenkomt met de zomer van 2019, een warme periode in Afghanistan. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud bovendien aan vlak na het Suikerfeest of het Offerfeest te zijn vertrokken, die in 2019 respectievelijk in juni en augustus vielen, wederom zomermaanden. Onmiddellijk daarna geeft u aan dat het tien of vijftien dagen na uw aankomst in Griekenland ramadan was (CGVS p. 6), wat ook weer niet kan overeenkomen met voorafgaande verklaringen, aangezien het Suikerfeest de ramadan afsluit en u tussen Afghanistan en Griekenland aangeeft niet veel tijd doorgebracht te hebben, daar u enkel op doorreis was (DVZ Verklaring p. 12). Deze tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan vier dagen (CGVS p. 17) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Duitsland en Frankrijk (CGVS p. 12). Bovendien onttrok u zich in Oostenrijk aan de procedure, na een verzoek om bescherming te hebben ingediend (Eurodac). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceAfghanistan2021.pdf>) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan.

In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers,

journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U legt enkel kopies van taskara's neer van uzelf, uw moeder en uw zus. Uw identiteit wordt echter niet in twijfel getrokken, waardoor deze niet relevant zijn voor bovenstaande appreciatie. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaansse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten).

Verzoeker gaat eerst in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Hij wijst op de UNHCR "Guidance Note on International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022, richtlijnen van UNHRC van februari 2022, waarin de organisatie van oordeel is dat allesomvattende richtlijnen nog niet mogelijk zijn omwille van het gebrek aan voldoende informatie en waarbij wordt opgeroepen om het nemen van beslissingen op te schorten in alle gevallen waarin geen beschermingsnood in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld en citeert paragrafen 12, 6 en 10 van deze "Guidance Note", en waarin wordt gewezen op het feit dat de situatie in Afghanistan in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur, en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtstaat. Hij wijst er op dat ook het EUAA "Afghanistan country focus: country of origin information report" van januari 2022 vaststelt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de Taliban en verwijst in dit verband ook naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, waarin dit ook wordt opgemerkt en wordt gewezen op de beperkte beoordeling van verwerende partij van de actuele situatie in Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker merkt vooreerst op dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land heeft ontvlucht en meent dat de beslissing in strijd met artikel 48/6 § 1 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd genomen en dat op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie wel mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen. Hij merkt hierbij op dat het van belang is op te merken dat verzoeker net geen 16 was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij na een verblijf van een jaar in Griekenland, als prille 17-jarige niet-begeleide minderjarige is aangekomen in België, dat hij ondertussen 18, 5 jaar oud is, bijna drie jaar weg uit Afghanistan en al meer dan 1,5 jaar in België verblijft. Verzoeker meent dat omwille van zijn verblijf in Europa er sprake kan zijn in zijn hoofde van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij stelt dat de al dan niet onbewuste aanpassing aan de Westerse cultuur het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan van vandaag maar ook bepaalde risico's inhoudt in geval van terugkeer om door de lokale Afghaanse gemeenschap en de taliban als de *de facto*-regering als verwesterd beschouwd te worden. Personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven lopen immers een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van verwesterd te zijn.

Verzoeker gaat vervolgens in op het begrip verwestering meent dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering en stelt dat het in geval van gepercipieerde verwestering volstaat dat de kenmerken van verwestering aan de verzoeker worden toegeschreven zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van verwestering wijzen. Hij stelt dat de notie van gepercipieerde verwestering vooral van belang is in het geval verzoeker. Verzoeker houdt vervolgens een uitvoerig betoog over de factoren die bijdragen tot een gepercipieerde verwestering in de Afghaanse context en de risico's die hieraan verbonden zijn voor de betrokkenen. Verzoeker verwijst daarbij naar UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*", februari 2022, p. 9; UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the Internatinoal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018; OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021; Friederike Stahlmann, "*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*", Diakonie Deutschland, juni 2021, p. 3-4; EASO, "*Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*", november 2021, p. 85; ASYLOS, "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017, p. 40-42. Hij stelt dat vooral Afghanen die op jongere leeftijd als minderjarigen naar Europa zijn gekomen gevoeliger lijken te zijn voor gedragswijzigingen en meer risico's lopen in geval van terugkeer naar een land waarmee zij geen voeling meer hebben en dat hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe meer afstand men heeft genomen van de traditionele Afghaanse levensstijl, hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen. Met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden stelt verzoeker dat hij ondertussen meerderjarig is geworden maar een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België heeft doorgebracht gescheiden van zijn ouders en familieleden, en dat kan aangenomen worden dat hij op voldoende ingrijpende wijze geconfronteerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften zodat hij riskeert om als verwesterd te worden gezien. Hij benadrukt in dit verband dat tijdens zijn verblijf in België slechts twee of drie keer naar de moskee is gegaan, zich daar niet schuldig over voelt en zich kan kleden en gedragen op een westerse manier en dat zijn manier van gedragen en de woorden die hij gebruikt sterk beïnvloed zijn door zijn verblijf in Europa. Hij zou in geval van terugkeer moeten letten op zijn woordgebruik en ook zijn gewijzigde accent zal opvallen. Dit wordt ook beïnvloed door het feit dat verzoeker een woordje Grieks spreekt en zelfs dagelijks Frans spreekt in het centrum waar hij helpt vertalen. Hij wijst er op dat hij hier naar school ging en een beroepsopleiding startte met het oog op het verwerven van een job. Verzoeker stelt ook dat hoewel zijn raadvrouw tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk geïnsinueerd heeft dat dit soort elementen van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 20-21), verwerende partij heeft nagelaten verzoeker hier in detail over te bevragen.

Vervolgens gaat verzoeker dieper in op het risico voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden. Hij stelt dat hij vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie alsook omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep als gevolg van toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering en anderzijds een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Met betrekking tot de vervolgingsvrees verwijst verzoeker naar de reeds geciteerde UNHCR "*Guidelines*" van 2018, het rapport van Asylos en OSAR en stelt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren niet alleen frequent maar ook voorzienbaar zijn en zich bijzonder snel voordoet, dat zij niet alleen het doelwit zijn van de taliban maar ook van de familie en de brede Afghaanse bevolking en dat de vlucht naar Europa wordt gezien als een daad van politiek verzet door de taliban.

Andere risico's vloeien voort uit de vaak onbetaalde schulden aan schuldeisers die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa en de veronderstelling dat zij die uit Europa terugkeren vermogend zijn. Verzoeker meent dat uit de objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt dat in Afghanistan een verwesterde persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Verzoeker gaat vervolgens in op de twee relevante vervolgingsgronden en argumenteert dat terugkerende verwesterde Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat gepercipieerd verwesterde Afghanen riskeren geconfronteerd te worden met ernstig wantrouwen door de gemeenschap met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg en dat Afghanen die terugkeren uit het Westen daardoor in een situatie van extreme materiële deprivatie dreigen te belanden die hen niet in staat stelt om een menswaardig leven te leiden waardoor aan de minimumgrens van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker citeert daarbij uitvoerig uit het reeds aangehaalde artikel van F. Stahlmann van juni 2021 die er op wijst dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hadden om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege hun sociale uitsluiting. Hij stelt dat naast het feit dat verwesterde terugkeerders binnen de gemeenschap gezien dreigen te worden als besmet, er ook een misluktingsstigma op hen rust, nu de terugkeer vaak wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit. Hij citeert in dit verband ook de EUAA "*Country Guidance*" van november 2021 en het reeds geciteerde rapport van OSAR en Asylos. Verzoeker stelt dat het niet uitgesloten is dat met het stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat en dat dit minstens beter moet worden onderzocht.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als verwesterd beschouwde personen. Onder verwijzing naar het reeds geciteerde rapport van het UK Home Office, de EU AA "*Country Guidance*" van november 2021, het OSAR rapport en diverse persberichten, wijst hij er op dat ook de EUAA stelt dat het risico voor Afghanen die hun land verlaten erin bestaat dat ze gezien zullen worden als personen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die ze hebben gedaan en dat enkel Afghanen die het land verlaten hebben uit economische redenen getolereerd worden. Hij wijst erop dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden is gelegd en dat de taliban onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het westen heeft verbleven nu hij Afghanistan zonder paspoort verliet, en aan de hand van zijn laissez-passers en zijn vliegtuigticket zullen weten dat hij in het westen verbleef. Bovendien zal hij verschillende controleposten moeten passeren en worden smartphones aan deze posten gecontroleerd. Verzoeker besluit dit onderdeel van het verzoekschrift door er op te wijzen dat verwerende partij bij zijn beoordeling op geen enkele wijze heeft onderzocht of verzoeker in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden noch wat de reële risico's hieraan verbonden zijn. Hij benadrukt dat zijn raadvrouw hierop duidelijk heeft gealludeerd tijdens het persoonlijk onderhoud maar hier niet over gehoord is en dat dit element volledig buiten beschouwing wordt gelaten in de bestreden beslissing, terwijl de EUAA uitdrukkelijk stelt dat de situatie van personen die als verwesterd worden beschouwd beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de taliban rekening houdend met de individuele omstandigheden en risicobepalende omstandigheden en dat *in casu* verzoeker niet is gehoord over deze elementen in het licht van de gewijzigde situatie.

Verzoeker gaat in een derde onderdeel in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uitvoerig uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat verwerende partij een onvolledige beoordeling heeft gemaakt van de situatie en stelt dat uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie volgt dat de preciaire humanitaire situatie, waarbij onder meer een acute hongersnood dreigt, als gevolg van een gebrek aan humanitaire hulp en een ineengestorte economie het gevolg is van het feit dat de taliban de macht met geweld hebben overgenomen en door geen enkel land ter wereld officieel erkend wordt als de legitieme regering van Afghanistan. Verzoeker citeert vervolgens diverse rapporten en nieuwsberichten om de concrete omvang van de crisis in Afghanistan te duiden en argumenteert dat de machtsovername door de taliban zelf als een gedraging kan worden beschouwd die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij refereert naar diverse persartikels en rapporten van onder meer Human Rights Watch, UNAMA en Norwegian Refugee Council en wijst op de belemmeringen en hindernissen waarom het toezeggen en verschaffen van economische middelen en humanitaire hulp worden geconfronteerd en stelt dat deze het directe resultaat zijn van het feit dat de Afghaanse *de facto* regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap. Hij meent dat niet de gedraging van de internationale gemeenschap, maar de gedraging van de feitelijke regering aan de basis ligt van de huidige situatie, die maakt dat hulp in ongeziene mate moet worden geboden, maar niet kan worden geboden.

Hij stelt verder dat de huidige financiële toezeggingen ruimschoots onvoldoende zijn en in de praktijk tot weinig verbetering leiden en benadrukt dat ook de precare toestand van de gezondheidszorg in het land rechtstreeks beïnvloed wordt door het bevriezen van de Afgaanse tegoeden en dat gezondheidswerkers en overheidsmedewerkers in het algemeen al maanden niet meer betaald worden. Verzoeker wijst er nog op dat de beperkte financiering en bevriezing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de Taliban aan de macht is gekomen en er een strikt conservatief en islamitisch bewind voeren, wat ook tot uiting komt in de beslissing van de Wereldbank om vier projecten ter waarde van 600 miljoen dollar op te schorten naar aanleiding van de beslissing van de Taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan. Verzoeker besluit dat niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, hoe dan ook kan aangenomen worden dat huidige *de facto*-regering van de Taliban door diens machtsvername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict waarbij deze groepering een van de hoofdfactoren was, rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker wijst tenslotte op zijn individuele omstandigheden en zijn situatie voor zijn vertrek uit Afghanistan en wijst er op dat niet betwist is dat verzoekers vader overleden is en hij verklaarde dat de financiële situatie van zijn familie nadien verslechterde, (notities PO, p. 8) en dat hij uit ruraal plattelandsgedebiet afkomstig is in de provincie Nangarhar, waar traditioneel een grote aanwezigheid is van Daesh/ISKP en dat zijn familie zich bezighield met landbouwactiviteiten (notities PO, p. 10) en stelt dat ook met zijn verwesterd profiel dient rekening te worden gehouden.

In een laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie. Hij citeert het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en benadrukt dat verzoekers herkomst uit de provincie Nangarhar als dusdanig niet betwist werd in de bestreden beslissing en dat de conclusie van de Raad in voormeld arrest nog steeds relevant is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde verzoekt hij de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker zijn dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs *pro deo* toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

3.1. Verwerende partij legt op 29 april 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op het middel in het verzoekschrift.

3.2. In een brief van 12 mei 2022 maakt verzoeker uitdrukkelijk bezwaar tegen de vraag tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 6 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (8) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afgh

[anistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#) en (9) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

4.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 februari 2023 waarin wordt ingegaan op de beoordeling verwestering en de toepassing van rechtspraak van de Raad in geval van verzoeker, het gebrek aan actuele, accurate en gedetailleerde informatie over de risico's omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, huidige beschikbare informatie die wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. Daarbij wordt onder meer verwezen naar L. Schuster, "Report of DRC's Afghanistan Conference 28 November 2022, 30 december 2022 (internetlink), OSAR, Afghanistan: profils à risque. Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR", 2 november 2022 (internetlink) en berichten op de blog van Thomas Ruttig alsook email verkeer met Thomas Ruttig. Aan de aanvullende nota worden volgende stukken toegevoegd:

3. Inschrijvingsbewijzen en 'diploma' Collège Notre Dame van Dinant;

4. Loonfiches AGO;

5. Mailcorrespondentie met mijnheer Thomas Ruttig van 22 december 2022.

5. Voorafgaand

5.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren en te beoordelen. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker voert in het verzoekschrift, alsook in zijn aanvullende nota, onder meer een vrees voor vervolging aan omwille van zijn verwestering of gepercipieerde verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat *in casu* uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 14 oktober 2020 en dat een voogd werd aangesteld (beslissing Dienst Voogdij, 30 oktober 2020).

Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, heeft hij ook een deel van zijn puberteit, een fase in de ontwikkeling waarin jongeren beïnvloedbaar zijn voor externe invloeden, in België doorgebracht alsook in Griekenland, waar hij volgens zijn niet-betwiste verklaringen een jaar en een maand verbleef alvorens door te reizen naar België (AD, Fiche NBM).

Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker ingeschreven was van november 2020 tot 21 februari 2022 in het kader van een DASPA traject in het Collège Notre Dame in Dinant. Verder wordt in het verzoekschrift toegelicht dat verzoeker betrokken is bij verschillende projecten in het opvangcentrum en ook heeft deelgenomen aan meerdere activiteiten en uitstappen waarbij jongeren van verschillende culturele, religieuze en taalkundige achtergronden betrokken waren, en legt ter staving een aantal foto's neer. Verzoeker licht ter terechtzitting nog toe dat hij in Yvoir betrokken is bij een jeugdbeweging en er ook deelneemt aan diverse activiteiten van deze vereniging. Verder wordt in het verzoekschrift ook toegelicht dat hij in het opvangcentrum veel Frans spreekt en helpt vertalen en zo andere bewoners bijstaat. In het verzoekschrift wordt ook aangestipt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België slechts drie keer naar de moskee ging en hier nu volledig mee gestopt is.

Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt verder dat hij sinds mei 2022 werkt. De door verzoeker neergelegde documenten en zijn toelichting ter terechtzitting, waarbij hij zich deels ook in het Frans uitdrukt, tonen aan dat verzoeker, van bij aankomst in België inspanningen heeft geleverd om de Franse taal te leren, en zich in te schakelen in de samenleving.

Zo hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich de Westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt op dergelijke wijze dat zij fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit en dat niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft, blijkt uit het voorgaande wel dat verzoeker zich bewust openstelt voor en participeert in de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze geconfronteerd wordt met westerse waarden en normen.

De Raad stelt verder vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader vier-à-vijf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan is overleden (notities PO, p. 7), dat hij uit een landbouwersfamilie komt en dat zijn moeder na de machtsovername verblijft bij zijn maternale oom (notities PO, p. 20). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn oom bewaker is in een Madrassa (notities PO, p. 7-8). Hieruit blijkt dat verzoeker in zijn regio van herkomst in geval van terugkeer terecht zal komen in een conservatieve omgeving.

Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit ruraal gebied in het district Khewa van de provincie Nangarhar. In deze provincie is sprake van geweld tussen de taliban en ISKP, alsook andere gewapende groeperingen. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5). Nangarhar wordt in de beschikbare landeninformatie aangeduid als een provincie waar ISKP een sterke aanwezigheid heeft. ISKP staat bekend als een organisatie die sterk gekant is tegen alles wat westers is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Afghanen die zich identificeren met Westerse waarden of als dusdanig beschouwd worden naast de taliban ook door gewapende groeperingen in Afghanistan, als onislamitisch kunnen gezien worden. Personen die een vorm van "onzuivere" islam aanhangen, kunnen door de groepering ISKP worden geïdentificeerd als geloofsafvalligen (*Country Guidance*, p. 72).

Gelet op verzoekers jonge leeftijd en het traject dat verzoeker ook als niet-begeleide minderjarige in België (en in Griekenland) heeft afgelegd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker onbewust gedragingen heeft aangenomen die hem in geval van terugkeer in de negatieve aandacht kunnen brengen van de taliban in zijn regio van herkomst of ISKP. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging nu de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel van de elementen eigen aan verzoeker, maakt verzoeker aannemelijk dat er een reële kans bestaat dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht van de taliban kan komen en beschouwd worden als verwesterd of als iemand die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of normoverschrijding. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, in het licht van de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich verder niet op.

De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

6.7. Gelet op de uiteenzetting supra, wordt de verzoekende partij erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET